

Olea Jancici

Олга Јанчић

СКУЛПТУРЕ

УМЕТНИЧКА ГАЛЕРИЈА, КРУШЕВАЦ
јун - јул, 1997.

Ретроспективна изложба Олге Јанчић, Музеј савремене уметности, Београд, 1987. год.

Када је пре скоро две године један од наших најзначајнијих уметника показала жељу да своја дела поклони Уметничкој галерији,⁽¹⁾ била је то изванредна прилика и повод да се у Крушевцу, по први пут, представи стваралаштво Олге Јанчић, незаобилазне личности модерне југословенске уметности о чијем ангажовању и раду веома рано сведоче и прегледи модерне светске скулптуре.⁽²⁾

Представити таквог уметника после скоро пола века плодног и више него запаженог и признатог стваралаштва први пут на једној изложби далеко је од једноставног. Заиста, није познато да је и једна скулптура Олге Јанчић раније била присутна у Крушевцу, јер сви прегледи савремене југословенске уметности, које је крушевачка публика била у прилици да види, обично су се по својим концепцијама, за наше прилике из познатих и разумљивих разлога, кретали у оквирима изложби савременог југословенског сликарства или графике.⁽³⁾ Управо тај податак да се по први пут представља стваралаштво Олге Јанчић, као и учињени поклони који сами по себи, иако не бројни, предочавају о каквом се опусу ради, упућују на једно шире временско сагледавање од средине педесетих година до данашњих дана, на жалост у доста редукованом обиму, прилагођено конкретном изложбеном простору.

Обзиром да се дело Олге Јанчић појављује и активно учествује у кључном периоду за српску скулптуру када "почетком шесте деценије почиње њен препород", обележен радикалним променама у односу на класично, традиционално схватање скулптуре развијањем "сасвим новог пластичног сензибилитета"⁽⁴⁾ окретањем ка њеним суштинским проблемима, изузетна је прилика да се, и из разлога ретких вајарских изложби које прате тешкоће од стварања дела до његовог презентовања, преко овакве једне репрезентативне поставке скрене пажња и на овај моменат у српској модерној скулптури и њено укључивање у токове модерне светске скулптуре.

Већ крајем педесетих година и почетком шездесетих, посебно поводом прве самосталне изложбе 1959. г. у Београду, иако рано запажена од стране критике - на групним изложбама студената Академије ликовних уметности, потом и Мајсторске радионице Томе Росандића, о скулптури Олге Јанчић писано је као о изразито особеној и делу зрелог уметника. Истовремено са југословенском ликовном критиком о њеном делу говоре и прегледи модерне светске скулптуре из пера угледних иностраних стручњака.

(1) Поклони Олге Јанчић: *Мушки шорзо*, 1956, *Плод V*, 1968, *Догир I*, 1994. са подацима у каталогу

(2) уп. биографију са библиографијом Олге Јанчић

(3) Изложбе Модерне галерије, касније Музеја савремене уметности и Народног музеја у Београду приређиване у Уметничкој галерији у Крушевцу у периоду 1962 - 97. са циљем да се представе значајна остварења српских и југословенских аутора као и одређене уметничке целине.

(4) Лазар Трифуновић, *Пушчеви и раскриша српске скулптуре*, Уметност 22, Београд, 1970. (поново објављено у књизи *Студије, огледи, кријшце*, 3, Музеј савремене уметности, Београд, 1990, стр. 167 - 187.)

О стваралаштву Олге Јанчић писале су и њене колеге, сликари и вајари, књижевници и историчари уметности, од текстова поводом групних излагања или самосталних, записа настајалих приликом отварања изложби или као предговори у каталозима, од новинских написа до енциклопедијских белешки и осврта, од анализирања скулптура понаособ до прегледа и врло луцидних и надахнутих студија о појединим периодима и поступцима којима се разоткривала сама суштина скулптуре Олге Јанчић.⁽⁵⁾

Везаност за човека - антропоморфизам у делу Олге Јанчић, није присутан као идеализовање људске фигуре и пуко преношење, већ као мера, однос ка природи, свету, од асоцијативних форми до слободно третираних облика, или од експресионизоване до апстрактне скулптуре, изразито субјективног карактера са природним даром да осети животност, виталитет форме, сензибилитет одређеног стања и моћ да покаже и оствари суштину замисли, претварајући материју у енергију, одбацујући сувишно и свдећи на неопходно, што открива садржај подстакнут дубоко унутрашњим доживљајем који изнутра артикулише масу у органске и биолошке облике. Развијајући уметничку физиономију брзо, како је већ примећено, стално истражујући, Олга Јанчић је унеколико мењала поступак, нарочито приметан почетком шездесетих година, али увек су присутни били дубоко унутрашњи разлози и моћ да у изабраном материјалу покаже ту животност, енергију тела и духа, виталитет облика.

Избором дела направљеним за крушевачку публику, као и текстовима у каталогу, настојало се да се овај изузетан уметнички опус представи, самим тим укаже и на проблеме који се постављају и из скулптуре у скулптуру решавају и који упућују и на опште проблеме значајног периода српске скулптуре, уз сву захвалност коју дугујемо Олги Јанчић на учињеним поклонима и прихватању позива да излаже, омогућено је упознавање са једним од најзначајнијих и најзанимљивијих дела у српској уметности XX века.

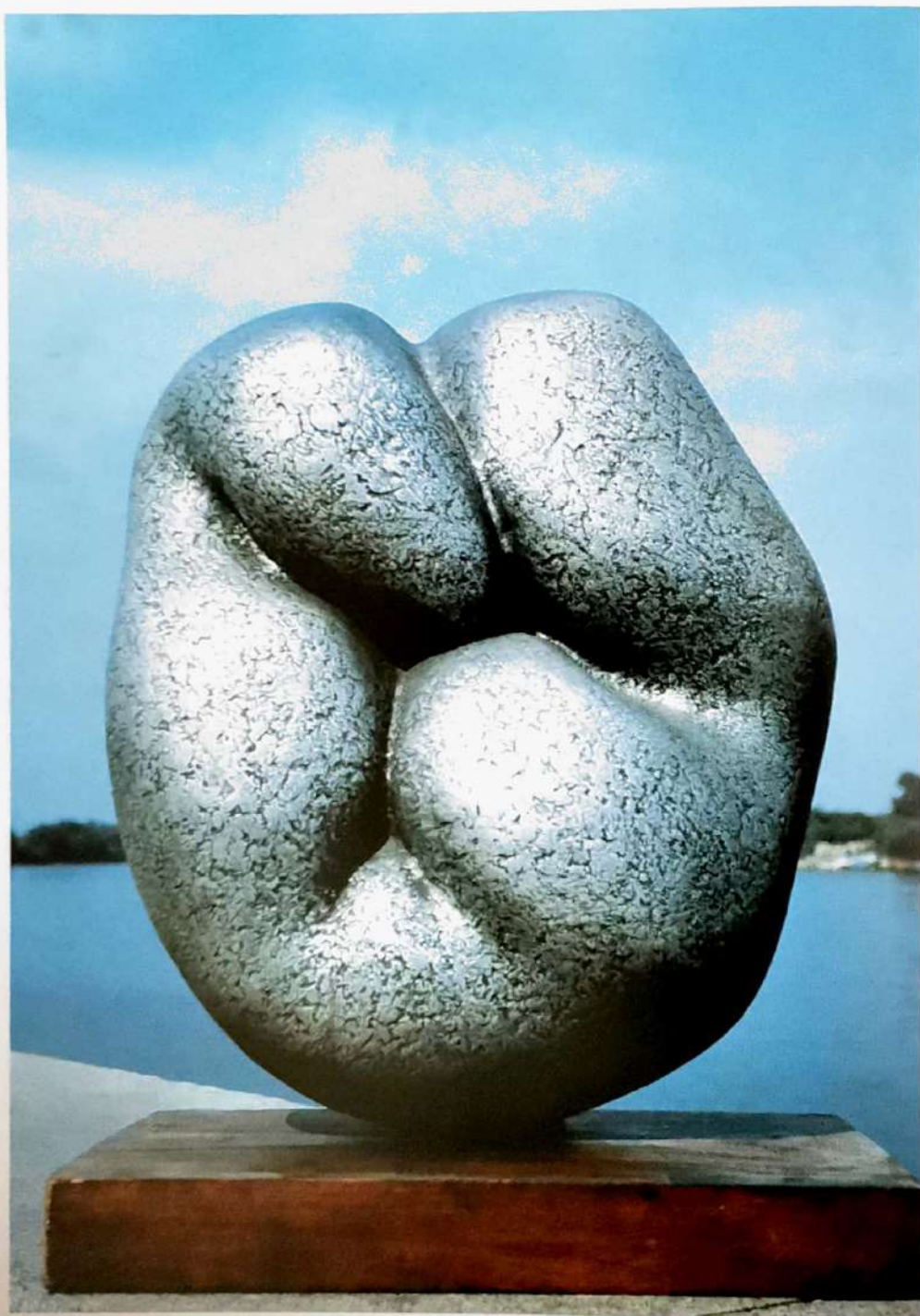
Биљана Грковић

⁽⁵⁾ уп. биографију са библиографијом у *Каталогу ретроспективне изложбе Олге Јанчић*, Музеј савремене уметности, Београд, 1987. и текст у истом каталогу: Марија Пушић, *Скулптуре Олге Јанчић*; са исцрпним подацима до 1987. г. надале уп. библиографију (избор) у овом каталогу.

Преображај I, 1960.

Медальон, 1961.

Рељефи Олге Јанчић⁽¹⁾

Скулпторски опус Олге Јанчић открива низ занимљивих и не баш свакодневних проблема, говорећи поуздано о једном логичном и сигурном, интелектуално вођеном путу ка налажењу аутентичне садржине пластичног дела.

Дало би се у том развоју открити низ заиста изванредних дела, која поред своје аутономне вредности имају и значај као поједине карактеристичне тачке мутације њеног уметничког израза и можда би било корисно открити како су се она уклапала у оквире развоја београдске скулптуре, чиме су на тај развој утицала; јер она је личност чији је допринос освајању савремености несумљив ...

Сваки уметник има право на један активан однос са уметношћу, активан и ангажован став према огромном фундусу типова пластичних форми који се крије у њеним депоима. Што је већа снага његове аутентичности то ће и блискости те врсте које се испоље, његов начин општења са тим арсеналом, имати један општији карактер. Не улазећи у природу те склоности и њено порекло, констатујемо да је она код Олге Јанчић упућена претежним делом ка архаици, ка слободној форми, ка оном осећању форме који Л. Трифуновић објашњава као "некласичну" црту нашег националног талента. Али то није код ње и једина склоност ка неком општем типу пластичне форме. Видљива је и једна друга, присутна као антитет овој првој, спремна да ову замени или да овом буде поново замењена у вечито отвореној стваралачкој радозналости - а то је склоност ка форми класичној, уравнотеженој и језгровитој, оваплоћеној кроз затворен облик и формалну перфекцију.

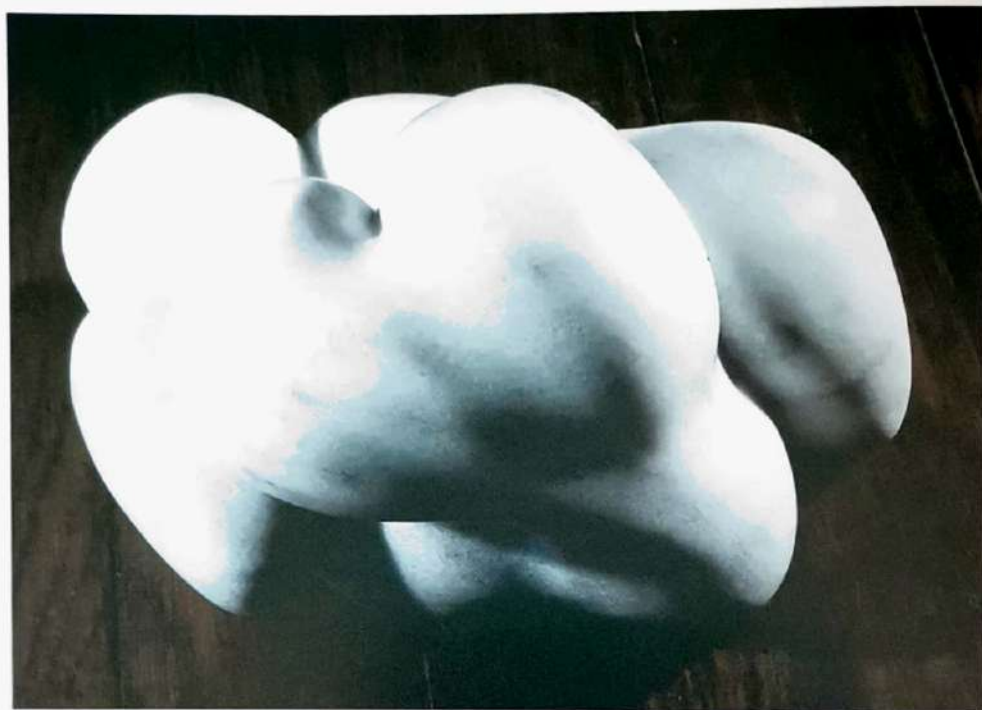
Другу групу ових чинилаца испуњава пре свега њена контемплативна тежња ка елементарним питањима егзистенције и то ка оном што Фројд открива као два

комплементарна нагона који испуњавају психичку реалност човека: Ерос као нагон животности и спајања и Танатос као нагон ка смрти, ка успостављању оног стања које је претходило егзистенцији. То су у осталом и два највећа мита која су одувек била у самом центру уметничке космогоније. Отуда је њен дух вечито испуњен интересовањем за виталне антропоморфне облике, за биолошку егзистенцију уопште, за биолошки покрет, за елементарне склопове биолошке масе у судару са простором и временом ...

Зоран Павловић

(1) Уметност, 3-4, Београд, јул - децембар 1965. стр 50-61.

Мала композиција, 1961.
Преображај II, 1961.

Скулптура Олге Јанчић⁽¹⁾

... Олга Јанчић нам нуди васпитањем ослобођену и васпитањем контролисану сопствену пробужену природу која се у вишем смислу везује за несвесно делотворно на ширем плану.

Разумљиво, у тумачењу њеног дела не стиже се далеко уочавањем њене слободе и спремности да се игра са табу темама живота, да се тражећи врела живота и живљења бави структурама родне утробе, да препушта вољи других да један апстрактни склоп тумаче могућом његовом еротском функцијом, да преко доминантних места њене скулптуре прелазе оком као преко изразито еротских поља и кота. Дубљи животни и уметнички смисао, сложенија поетика, у темељу је њеног дела. Њена приврженост теми плођења има своју интелектуалну компоненту и тамо где привидно мистификује покушавајући да досегне и искаже саму срж манифестација живота. Она образлаже те манифестације у најширем пољу дејства, оном универзалном, где је тај њен вољени, величанствени човек само део несагледиве целине. Из језгра скулптуре *Материнство* издвајају се мутацијама плодови који, будући у зачетку људски, расту до симбола општег плођења природе, до означавања формом исконских подстицајних снага ...

Ни у најтемељнијој анализи не бисмо могли објаснити све што је скулптуру Олге Јанчић условљавало. И уз нека њена лична објашњења остаће запретени многи поводи а донекле и порекло идеја на којима је заснивала свој рад. Процес раста и развоја траје и у њему остаје тајна најбитнијих карактеристика ове скулптуре иако су многе од њих већ исказане. Један елемент извучен из љубави као комплексног питања живота, множио се током година на плану једне више вере у природно а тим у људско. Циљ, међутим,

није био уразумљење других, скулптура није стварана да би непосредно деловала и непосредно исказала свој смисао. Она подразумева животне процесе у највећем могућем броју асоцијација које буди али остаје и затворена у својој чистоти и кад је савршен облик и кад је разорена дејством животних или корозивних снага. Циљ је био, можемо га накнадно као циљ препознати, додир са познатим и непознатим, покушај да се додир транспонује у скулптуру. Право на тако постављање циља је право бића и битка. Остварење тог циља је сумирање свих дејствујућих фактора у креативном процесу: од најинтимнијих порива до сазнања, примљених или остварених утицаја, њиховог повратног дејства, осећања света и закључака створених у сусрету са њим.

Стојан Ђелић

⁽¹⁾ Текст у каталогу, Олга Јанчић, Народни музеј, Крагујевац, 1977.

Олга Јанчић⁽¹⁾

Живот је сталност мена, постојаност и континуитет преображаја. Из неизвесности масе у извесност форме, из безобличја у обличје, из аморфног и безначајног у органски дефинисано и значајно. Изворна могућност трансформације и снага обнављања уграђена је у ланчани, повратни циклус развоја од зачетка до плода.

Витална ћелија, моћ животворности - у срцу је скулптуре Олге Јанчић. Све фазе њених обликовних преокупација носе тај предзнак егзистенцијалног развитака, који симболизује неминовност и истрајност, мудрост и равнотежу елементарних процеса живота. Дозива исконске немире настајања и спокојство органске довршености, генеративну и регенеративну снагу, енергију и искуство природе.

Дах живота у заједничким праоблицима, у универзалној форми из које настаје непоновљива посебност, обележио је већ ране приступе Олге Јанчић. Метафоре плодности, динамичног тренутка биолошког формирања, плодносног зрења које полази од живог језгра и изазива покрет и струјање у материји. Обликотворно бујање плода што из своје сржи ослобађа клицу раста. Материја има понекад мекоћу органских структура, покретљива је, податна код моделирања, жива од отисака додира руку. Континуум њеног гирања изазван је унутарњим импулсом, савладавањем кохезионих сила у скривеном средишту. Динамични порив претаче се у безбројне модалитете аритмичних, пластичних избоја на површини, у немирне одразе на њеној структури. Но пропулзивна напетост у заметку раслојава језгро и избија у експресију спољне фактуре.

Дубоко удомљен мотив бремените форме, напона извирања и увирања, инволвирања и екстензије, изражен је и елабориран код Олге Јанчић у суптилним обликовним и психолошким нијансама. Тема доживљава

посебну формалну сублимацију када се устројство скулптуре кондензује, крувуља обриса постаје чврста, а проточност површине зауставља и структура се смирује. Логика вајарског склопа и конституција волумена остаје верна формалној сугестији органског. Видна је креативна обликовна намера сажета дефиниција затвореног, сабраног волумена у његово јасно рашчлањавање. То је на неки начин синтеза имагинације која се креће око примарних и трајних значења пуне форме. Сажимање исконске виталне снаге у облини, јачање напетости у чулности кружне форме. У интензитету, чистоћи и тензији волумена није затајен психолошки мотив и емотивни набој. У њему траје и нагон и чувство, и несвесни порив и свесни доживљај.

Наглашена је уједначена пуноћа волумена. Експресија је сажета у артикулацији која је спроведена јасно, истанчано и промишљено. Заобљења на којима се одражава светлост, усеци, превоји и динамични размаци у које се увлаче сенке. Функција сваког захвата разложно је и помно одмерена, подређена напрегнутости целине. Но у основи остаје увек истицање позитивне вредности облине, њеног значења и улоге у афирмацији органског живота.

Магија плодности, али и магија чисте форме. Сугестија довршености, перфекције и хармоније закључних процеса уобличавања.

Скулптура Олге Јанчић прима у себе простор кроз опозицију између унутрашњег и спољашњег. Новији радови покренути су према простору врло студиозном експанзијом и остварују нови, просторни квалитет.

Чисто пластично мишљење, кохерентност визије и обликованог садржаја, прецизност и дореченост извођења развијали су се код Олге Јанчић у логичном креативном континуитету. Обележили су јединствен и строго целовит опус и дефинисали њен хабитус, њену уметничку особеност. Одредили место Олге Јанчић у антологији југословенског модерног вајарства.

⁽¹⁾ Текст у каталогу, Олга Јанчић скулптуре, Галерија Форум, Загреб, 1982.

Плод I, 1967

У окружењу I, 1992.
У окружењу II, 1992.

На оштрици смисла⁽¹⁾

Сви аутентични ствараоци и мислиоци теже да неизмерно и непрегледно подручје феноменолошке појавности сведу на неки пра-облик као заједнички именитељ који омогућује да се у појавну бесмисленост унесу поредак и смисао.

Аристотел је увео ентелехију, низ мислилаца монаду (Еуклид, Бруно, Лајбниц), Гете је цео органски и неоргански свет сводио на пра-феномен, а биљни на пра-биљку, док је Шпенглер такав пра-облик дефинисао као заједнички структурни именитељ за све културе и цивилизације.

Олга Јанчић је открила витални нагон као "први покретач" а лопту као јединствен пластични архетип у којем се на најадекватнији начин отелотворују оба нагона: нагон за биолошким расплођивањем и нагон за вајарским обликовањем.

Из лопте као заједничког пра-облика живота и стварања настају већ деценијама скулпторска дела Олге Јанчић и развија се њено виђење света. Из овог нуклеуса генеришу се и други облици исконског постојања прилагођавајући се једној веома тананој, драматичној и симболички преображеној игри креације, у којој славље виталне моћи замрачују језа опште угрожености.

Набубрели облици модификују се око ротационе осе или напуштају исконску чауру и у координатама рељефа почињу своју самосталну игру.

Овим облицима владају општи закони космичког и природног поретка исказани као дуалистички концепт света: субјектова "интима" уздигнута је на ниво космичке "јавности". Расцеп који опустошују дух савременог човека и све га више удаљава од митопоетског и магијско-утопијског прајединства овде се превазилази скулпторском динамиком која потиरे

супротности и разрешава их као естетску хармонију сасвим модерног типа: хармонија укључује појам асиметричног.

Удвајање облика, двојна пројекција (бином) људског тела, дуализам форме који коначно прелази у трином прати овог ствараоца као скулпторска и антрополошка преокупација. Ерос почиње антропоморфну игру из чињенице соматског дуализма - да би је Логос коначно превео у апстрактну сферу и формулисао као универзалну категорију пластичне фигурације.

Људско тело је носилац два супротна пола - мушког и женског. Гностичари би рекли да се у њему оваплоћује идеја дијаде женског и мушког божанства. Хијеронимус Бош, и сâм припадник једне тајне гностичке дружине, изградио је на овом принципу апартну и ненадмашну ликовну езотерију која не престаје да нас узбуђује до данашњег дана. Олга Јанчић промовише оба ова пола као окосницу своје незаустављиве вајарско-пластичне експанзије чије форме плене својим лирским и мисаоним интезитетом.

У митско-магијској аури ових фигура и рељефа има неке густе метафизичке супстанце и исконске загонетне тмине. Зато оне носе мистерију првобитног творачког чина: као да је свака од њих непоновљиви учесник или сведок првог дана стварања.

Лако уочавамо везу између битних одредница ове скулпторске визије: у разарајућем дуализму који се свакодневно манифестује и као судар субјекта са светом, као напор субјекта да опстане у агресивном окружењу, прва сигурна тачка и чврсти ослонац јесте витална експанзија биолошке магме. Други ослонац је мајсторско разумевање материјала и вајарске матрице, једно пластично умеће или обликовна моћ да се сваки унутарњи трзај и немир као архетип или парадигма преточи снагом пластичне инвенције и имагинације у материјално адекватан облик.

Оштрине и реска мрешкања, рапаве и угласте површине, плодна испупчења и

⁽¹⁾ Текст у каталогу, Олга Јанчић, скулптура, Ликовна галерија Културног центра, Београд, 1991.

еротске облине, бубрења и удубљења, савршено пластично оркестриране конфигурације површина и рељефа, динамички односи маса и ритмички покрети магме уздижу се до симболизације елементарних стања егзистенције.

Последњих десет рељефа преузимају једну раније изнесену општост, извајану у *Пластичним површинама* (1963) као кретање живе магме, али сада је то кретање стављено у функцију једног лирског циклуса у којем се на веома суптилан начин, у карактеристичној профилацији рељефне површине, обрађује тема агресије - од наивног кошкања за "место под сунцем" (*На оштрици*) до грубог физичког угрожавања (*Нагирање*).

Средишно место у овом циклусу представља рељеф *Пулсирање*. На њему је једном маестралном идејом коначно разрешена напетост која прати све теме у циклусу. Пластично наглашена фигура у средишту рељефа "упија" и радијално "одашиље", симболички, све оне пластичне елементе који су на претходним рељефима у циклусу били носиоци агресије или осећања угрожености.

Агресивност је превазиђена сублимацијом: оно што је угрожавало преобраћа се у супротност и постаје симбол моћног ритма у чијем се знаку креће све живо и постојеће.

Зоран Глушчевић

Опстојање, 1990.
У процепу, 1984.

КАТАЛОГ

1. ГЛАВА, 1956.
бронза, 20 x 24 x 25 см
2. БРЕМЕНИТЕ ФОРМЕ, 1956.
бронза, 38 x 14 x 14 см
3. МУШКИ ТОРЗО, 1956.
гипс оригинал, 91 x 35 x 24 см
вл. Уметничка галерија - Народни музеј Крушевац
4. СКИЦА ЗА КОМПОЗИЦИЈУ, 1957.
бронза, 18,5 x 20,5 x 19,5 см
5. ЉУБАВ ОБЛИКА I, 1959.
бронза, 32 x 25 x 22 см
6. ПРЕОБРАЖАЈ I, 1960.
бронза, 47 x 28 x 24 см
7. ПРЕОБРАЖАЈ II, 1962.
гранит, 27 x 36 x 24 см
8. МАЛА КОМПОЗИЦИЈА, 1961.
мермер, 17 x 27 x 19 см
9. БЛИЗАНЦИ I, 1962.
бронза, 26 x 26 x 30 см
10. ТОТЕМ - СКИЦА, 1962.
бронза, 18,5 x 8 x 7,5 см
11. ПЛАСТИЧНА ПОВРШИНА I, 1962.
алуминијум, 22 x 23 см
12. ПЛАСТИЧНА ПОВРШИНА V, 1963.
бронза, 24 x 24 см

13. ПЛАСТИЧНА ПОВРШИНА VI, 1963.
бронза, 24 x 22 см
14. ЕГЗОТИЧНА ФОРМА, 1963.
бронза, 42 x 44 x 35 см
15. ТОРЗОИД, 1965.
бронза, 11 x 20 x 9 см
16. ПЛОД I, 1967.
бронза, 30 x 47 x 32 см
17. ВЕЛИКА РАСПУКЛИНА, 1967.
бронза, 48 x 43 x 40 см
18. ПЛОД V, 1968.
гипс оригинал, 24 x 26,5 x 26 см
вл. Уметничка галерија - Народни музеј Крушевац
19. ПРЕСЕК, 1969.
бронза, 54 x 26 x 19 см
20. РАСЕКЛИНА, 1969.
бронза, 28 x 31 x 30 см
21. ЈЕЗГРО ОБЛИНЕ, 1969.
бронза, 21 x 25 x 24 см
22. ПЛОД VIII, 1975.
бронза, 25 x 28,5 x 20 см
23. ПРИТИСАК I, 1975.
бронза, 18 x 30 x 29 см
24. ЗАТВОРЕНИ ОБЛИК IV, 1976.
оникс, 17 x 11 x 10 см
25. ПРИТИСАК II, 1976-1981.
гранит керсантин, 42 x 34 x 22 см
26. КЛИЈАЊЕ III, 1978.
алуминијум, 20 x 40 x 22 см
27. ОТВОРЕНИ ТРИНОМ, 1982.
гипс, 35 x 61 x 42 см
вл. Замак културе, Врњачка Бања
28. ВАН ТЕЖИШТА I, 1984.
алуминијум, 26 x 38 x 24 см
29. У ПРОЦЕПУ, 1984.
бронза, 29 x 40 x 32 см
30. КЛИН, 1985.
бронза, 25 x 29 x 24 см
31. ВАН ТЕЖИШТА II, 1985.
бронза, 92 x 85 x 88 см
32. РАНА, 1985.
бронза, 23 x 29 x 26 см
33. ДВОЈНА ФОРМА НА ИВИЦИ, 1990.
алуминијум, 40 x 39 x 21 см
34. ОПСТОЈАЊЕ, 1990.
бронза, 40 x 56 x 26 см

-
35. ОДИЛАЖЕЊЕ ОБЛИКА I, 1990.
алуминијум, 54 x 21 см
 36. ОДИЛАЖЕЊЕ ОБЛИКА II, 1990.
бронза, 57 x 61 см
 37. УГРОЖЕНО ЈЕЗГРО, 1990.
гипс, 60 x 66 см
 38. ПУЛСИРАЊЕ, 1990.
бронза, 57 x 54 см
 39. БЕГ, 1991.
алуминијум, 56 x 72 см
 40. У ОКРУЖЕЊУ I, 1992.
алуминијум, 30 x 30 см
 41. У ОКРУЖЕЊУ II, 1992.
бронза, 31 x 31 см
 42. У ОКРУЖЕЊУ III, 1992.
гипс, 30 x 32 см
 43. ОДИЛАЖЕЊЕ ОБЛИКА IV, 1993.
алуминијум, 88 x 63 см
 44. ДОДИР I, 1994.
бронза, 15 x 17 x 13 см
вл. Уметничка галерија - Народни музеј Крушевац
 45. ДОДИР II, 1994.
мермер, 15 x 17 x 13 см

БИОГРАФИЈА

Олга Јанчић рођена је 1. фебруара 1929. године у Битољу.

Од 1930. живи у Београду где је завршила Гимназију и дипломирала на Академији ликовних уметности 1950. Као студент IV године примљена је на конкурс за новоосновану Мајсторску радионицу Томе Росандића, где је на специјализацији од 1950-1955. као сарадник.

Издаје први пут на изложби студената 1948, потом на веома запаженој изложби Мајсторске радионице 1954.

Један је од оснивача и члан групе Простор 8, чија се активност после изложбе у Београду на Ташмајданском парку као прве на отвореном простору 1957. и две одржане у Београду и Новом Саду 1958. услед материјалних проблема гаси.

Прву самосталну изложбу приређује 1959. године у Београду у Уметничком павиљону „Цвијета Зузорић“. Од тада почиње њена интензивна излагачка активност у земљи и иностранству (I Међународни бијенале младих уметника у Паризу, 1959, IV бијенале медитеранских земаља у Александрији, 1961, XXI бијенале у Венецији, 1962, наводимо као најважније); то је време и значајних признања на изложбама у Паризу, Београду, Ријеци, Александрији, док о њеном делу пишу европски естетичари укључујући га у прегледе светске модерне скулптуре.

САМОСТАЛНЕ ИЗЛОЖБЕ

1959. Београд, Уметнички павиљон
Љубљана, Модерна галерија
Ријека, Галерија ликовних уметности
1960. Загреб, Градска галерија савремене уметности
Hartogate (Енглеска), Festival of the Visual Arts
1964. Београд, Салон Музеја савремене уметности
1975. Торонто, Galerie Herigate
1977. Београд, Галерија Дома ЈНА
Крагујевац, Народни музеј
1981. Лабин, Народни музеј
Пула, Изложбени салон
1982. Љубљана, Атријум, Крижанке
Загреб, Галерија Форум
Београд, Ликовна галерија Културног центра
1987. Београд, Музеј савремене уметности
1991. Београд, Ликовна галерија Културног центра
Ужице, Градска галерија
1992. Краљево, Народни музеј
1994. Париз, Југословенски културни центар

СИМПОЗИЈУМИ

1963. Порторож, Forma viva, III међнародни симпозиј
кипарјев
1965. Врњачка Бања, Врњачка јесен
1971. Аранђеловац, Симпозијум скулптуре "Бели
Венчац"
1975. Ванкувер, International Stone Sculpture Symosium
1977. Лабин, VIII медитерански кипарски симпозијум

НАГРАДЕ

1959. Париз, Награда за скулптуру на I међународном
бијеналу младих
1960. Ријека, Награда за скулптуру на I бијеналу младих
Александрија, Награда за скулптуру на IV
медитеранском бијеналу
1961. Београд, Награда за скулптуру на I тријеналу
ликовних уметности
1973. Мурска Собота, Награда за скулптуру на I
југословенском бијеналу ситне пластике
1977. Београд, Награда "Политике" из Фонда Владислав
Рибникар
Београд, Награда УЛУС-а на изложби
Простор '77.

1984. Београд, Награда за скулптуру на
Октобарском салону

1987. Београд, Октобарска награда града Београда

1995. Београд, Награда за скулптуру на II бијеналу
мале пластике

ЛИТЕРАТУРА

КЊИГЕ

Ото Бихаљи - Мерин, La sculpture Yougoslave du vingtième
siècle, Југославија, Београд, 1955, стр. 3-24 (22).

Michael Seuphor, La sculpture de ce siècle, Griffon, Neuchatel,
1959, стр. 177, 284.

-, Олга Јанчић, Dictionnaire de la sculpture moderne, Ed.
Fernand Hazan, Pariz; Ed. Robert Maillard, London 1960;
Lexicon der modern plastik, Deutsche Buch - Gemeinschaft,
Berlin, Darmstadt, Beč, 1961, стр. 149.

Др Миодраг Коларић, Новија југословенска скулптура,
Југославија, Београд, 1961.

К. Аћ., (Катарина Амброзић), Олга Јанчић,
ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЛИКОВНИХ УМЈЕТНОСТИ,
Југославенски лексикографски завод, Загреб, 1964,
св. 3, стр. 59.

Миодраг Б. Протић, Олга Јанчић, САВРЕМЕНИЦИ
II, Нолит, Београд, 1964, стр. 260-263.

Herbert Read, A concise History of Moderne Sculpture, London,
1964, стр. 191, 308; Југославија, Београд, 1966, стр. 191,
332.

Ми. Пр. (Миодраг Протић), Сликарство и вајарство
XX в., ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ,
Југославенски лексикографски завод, Загреб, 1968,
књ. 7, стр. 593-600 (599).

-, Олга Јанчић, МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА, Просвета,
Београд, 1968, стр. 598; 1978, књ. 1, стр. 755.

Олга Јанчић, Nouveau dictionnaire de la sculpture moderne,
Ed. Fernand Hazan, Pariz, 1970, стр. 144.

Luc Menaše, Olga Jančić, Evropski umetnostno zgodovinski
Leksikon, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1971, стр. 927-928.

Др Катарина Амброзић, Модерна уметност у
Југославији, ОПШТА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА LAROUSSE
изд. „Вук Караџић“, Београд, 1971,
књ. 1, стр. 860-870 (869).

Michel Ragon, L'art Apstrait, том II, 1972, стр. 230; том IV,
1974, стр. 244, ed. Maeght.

-, Olga Jančić, Phaidon dictionary of twentieth - Century art,
London, 1974, стр. 178.

-, Уметничко благо Југославије, Београд, 1974, стр. 409.

-, Олга Јанчић, ПОПУЛАРНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА,
Београдски издавачко-графички завод, Београд, 1976.

Миодраг Б. Протић, *Скулптура XX века*, изд. Југославија, Београд; Спектар, Загреб; Прва књижевна комуна, Мостар, 1982, Ед. Уметност на тлу Југославије.

Р(адмила) М(атић) П(анић), Олга Јанчић, ЛИКОВНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ, изд. Југославенски лексикографски завод „Мирослав Крлежа“, Загреб, 1984, стр. 675-676.

Културна ризница Србије, Београд, 1996, стр. 196.

Ирина Суботић, Уметност уравнотежених хтења, МОНОГРАФИЈА ОЛГЕ ЈАНЧИЋ (у припреми).

ПРЕДГОВОРИ КАТАЛОГА, ПРИКАЗИ САМОСТАЛНИХ ИЗЛОЖБИ И ТЕКСТОВИ О УМЕТНИКУ (избор)

Раде Предић, *Рефлексја о једној уметници*, Видици, Београд, јануар - фебруар 1957, V, 24-25.

Катарина Амброзић, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе, Београд, Ријека, Загреб, 1959.

П(авле) В(асић), *Скулиптура Олге Јанчић*, Политика, Београд, 23. март 1959.

Раде Предић, *Еманација хуманости, ведрине и љубави*, Младост, Београд, 25. март 1959.

Зоран Кржишник, Катарина Амброзић, *Предговори* у каталогу самосталне изложбе, Модерна галерија, Љубљана, април 1959.

Ванда Екл, *Људи и лодови*, Изложба Олге Јанчић у Ријеци, Република, Загреб, октобар 1959, бр. 10.

Ј(осип) Демполо, *Равношјежа ликовног и идејног у дјелу Олге Јанчић*, Вјесник, Загреб, 10. април 1960.

Mervyn Levy, *Olga Jančić*, Festival of Visual Arts, Harrogate, August 6 - 13, Art News and Review, London, avgust 1960.

Миодраг Б. Протић, *Олга Јанчић*, Текст у каталогу изложбе XXXI Biennale Internazionale d'arte, Венеција, 16. јун - 7. октобар 1962.

Катарина Амброзић, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе, Салон Модерне галерије, Београд, 9 - 31. јануар 1964.

Ђорђе Кадијевић, *Олга Јанчић*, НИН, Београд, 19. јануар 1964.

Зоран Павловић, *Олга Јанчић*, УМЕТНОСТ, Београд, јануар - март 1965, бр. 1, стр. 105.

Зоран Павловић, *Релјефи Олге Јанчић*, УМЕТНОСТ, Београд, јул - децембар 1965, бр. 3-4, стр. 50-61.

Kenneth Coutts - Smith, *Three Yugoslav Sculptors* (O. Jančić, B. Ružić, D. Džamonja), Sculpture International, London, 1968, br. 1, str. 2-9.

Коста Богдановић, *О методу обликовног процеса у скулптури Олге Јанчић*, Израз, Сарајево, новембар 1971, год. XV, бр. 11, стр. 460-472.

Стојан Ђелић, *Скулиптура Олге Јанчић*, УМЕТНОСТ, Београд, март - јун 1977, бр. 52-53, стр. 22-45.

П(авле) Васић, *Скулиптуре Олге Јанчић*, Политика, Београд, 27. септембар 1977.

Срето Бошњак, *Оштор пролажењу*, Олга Јанчић: Скулптуре, Галерија Дома ЈНА у Београду, Књижевне новине, Београд, 1. октобар 1977.

Зоран Маркуш, *Уметник који има шћта да каже*, Изложба скулптура Олге Јанчић у Галерији београдског Дома ЈНА, Борба, Београд, 5. октобар 1977.

Стојан Ђелић, *Скулиптура Олге Јанчић*, Каталог самосталне изложбе, Народни музеј, Крагујевац, 1977; прештампано у: *Између свећа и слике*, Београд, 1981, стр. 138-165.

Мирјана Радојчић, *Олга Јанчић*, УМЕТНОСТ, Београд, новембар - децембар 1977, бр. 56, стр. 59.

Ванда Екл, *Мађија и лодности*, Изложба скулптура Олге Јанчић у Лабину, Вјесник, Загреб, 20. август 1981.

Александар Басин, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе, Атријум Крижанке, Љубљана, јул - август 1982.

Др Ванда Екл, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе, Галерија Форум, Загреб, 23. септембар - 12. октобар 1982.

Грго Гамулин, *С ону сћрану и овјесћи*, У поводу изложбе Олге Јанчић, Галерија Форум, Загреб, 1982, Човјек и простор, Загреб, новембар 1982, год. XXIX, бр. 11, стр. 32; прештампано у: Глосе за Итаку, Друштво повјесничара умјетности СР Хрватске, Библиотека савремене умјетности, Загреб, 1985, књ. III, стр. 76-80.

Зоран Павловић, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе, Ликовна галерија Културног центра, Београд, 8-22. децембар 1982.

Марија Пушић, *Скулиптуре Олге Јанчић*, Каталог ретроспективне изложбе Олге Јанчић, Музеј савремене уметности, Београд, 21. мај - 12. јул 1987.

Зоран Глушчевић, *На ошћрици смисла*, Каталог самосталне изложбе, Ликовна галерија Културног центра, Београд, 1-14. април 1991.

Љубиша Симовић, *Предговор* у каталогу самосталне изложбе - релјефи, Народни музеј, Краљево, 1992.

Олга Јанчић
СКУЛПТУРЕ

Изложбу организује
Уметничка галерија - Народни музеј Крушевац

Избор дела и поставка изложбе
Олга Јанчић
Биљана Грковић

Главни и одговорни уредник
Драган Рашковић

Уредник каталога
Биљана Грковић

Фотографије
Владимир Поповић
Вукица Микача (стр. 12-13 и 20)

Издавач
Народни музеј Крушевац

Штампа
Графопринт, Горњи Милановац

Тираж
500 примерака

